

slovenska
DRŽAVA
FOR A FREE SLOVENIA

Volume - Letnik XXXVI.

MAREC 1985

No. 3

Kardinal Alojzij Stepinac

25. obletnica njegove smrti

Hrvatska družina v Kanadi se je na zelo presunljiv način spomnila zagrebeškega nadškofa, metropolita hrvatske, kardinala Alojzija Stepinca, ob 25. obletnici njegove smrti.

Dne 17. februarja je hamiltonski škof Anton Tonno daroval pontifikalno sv. mašo v katedrali Kristusa Kralja, v spremstvu hrvaških duhovnikov iz Ontarija. V nedeljo, dne 24. februarja pa je Njegova Eminenca Kardinal Gerald Emmett Carter celebriral slovesno mašo v katedrali sv. Mihaela v Torontu. Kardinalui so asistirali hrvaški in slovenski duhovniki iz Toronto in okolice. Slovenske duhovnike so zastopali č. g. Ivan Jan, namestnik župnika pri Mariji Pomagaj v Torontu in č. g. J. Časl, C. M. ter č. g. Franc Skumavc iz Bramptona.

Katedralo je napolnila do zadnjega kotička več tisočglava množica hrvaških vernikov, ki so z vzornim in izredno uspešno izvedenim sodelovanjem pri liturgiji, bodisi kot pevci, pri molitvi in pri sprejemanju sv. obhajila v dveurnem obredu dokazali, kako ljubijo svojega mučeniškega kardinala in kako so vdano zvesti katoliški cerkvi. Nad 300 kraških narodnihnošči je krasilo ospredje cerkve, okoli doprsnega kipa njihovega nadškofa, kardinala Stepinca. Precej dolgo pridigo je imel č. g. prof. Ratko Perič, rektor kolegija sv. Hieronima iz Rima. V svoji pridigi je prebral tudi oporoko kardinala Stepinca hrvatskemu narodu. Njegova Eminenca kardinal Carter je v svojem nagovoru pozival hrvatsko Kongregacijo naj ostanejo še naprej zvesti veri in katoliški cerkvi. Č. g. J. Gjuran, hrvaški župnik pri fari Naše Gospe Kraljice Hrvatske v Torontu, ki je imel v katedrali pozdravni nagovor, je pozdravil tudi delegacijo „priateljskih sosedov Slovencev“, ki so se udeležili slovesnosti in katerim so organizatorji dali častno mesto pred oltarjem ob kipu kardinala Stepinca. V delegaciji so bili predstavniki Slovenske Narodne Zveze z lepim slovenskim praporjem, z gospodičnima Rože in Heidy Šušteršič v narodnih nošah.

Slovenci, zlasti še slovenska Cerkev, dolguje kardinalu Stepincu veliko zahvalo in hvaležnost, ker je leta 1941, ko so Gestapovski agentje barbarsko arretirali nad 700 duhovnikov in redovnikov na Štajerskem in Gorenjskem in jih kruto zvezili v koncentracijska taborišča v Maribor, Begunje in Št. Vid nad Ljubljano, od tam pa večino po neki čudni božji previdnosti zapeljali namesto v nemška koncentracijska taborišča na Hrvaško, kjer jih je clovečansko in ljužnivo sprejel in jih porazdelil po farah njegove nadškofije, nadškof Stepinac.

Kardinal Stepinac je bil trpečemu hrvatskemu narodu v zgled in moralno oporo v dveh ozirih:

- v živi in neomajni veri v Boga, njegovo varstvo in pomoč;
- v ljubezni in zvestobi do hrvatskega naroda v njegovi nenehni borbi za svobodo in neodvisnost.

Kanadski tednik The Catholic Register je dne 23. februarja posvetil kar dva članka pokojnemu kardinalu Stepincu. Iz teh člankov ponatisnujemo najvažnejše izjave za tiste, ki „Registra“ niso imeli prilike brati.

„Vsi narodi in vse rase imajo začetek v Bogu. Samo enarasa dejansko obstaja: to je božja rasa.

Vsi narodi in vse rase imajo pravico do življenja, ki je vredno človeka in imajo pravico, da se z njimi postopa z dostojanstvom s kakršnim človek postopa z drugim človekom.

Vsi ljudje brez izjeme, bodisi da pripadajo ciganski rasi, bodisi kateri drugi, če so Črnci ali Evropejci, če so Judje ali ponosni Arijci, imajo isto pravico reči: „Oče naš, ki si v nebesih...“

In če Bog da to pravico vsem ljudjem, katera človeška oblast ima pravico to pravico zanikati?“

Te in podobne izjave je širila BBC med vojno, hvaleč osebo, ki jih je izpregovorila, namreč nadškof iz Zagreba na Hrvatskem nadškof Alojzij Stepinac. Treba je pripomniti, da je bil takrat nadškof lahko dosegljiv Nemcem, in da so bili nemški agentje v katedrali, ko jih je izpregovoril. Toda menili so, da bi bilo arretirati nadškofa neumestno, radi njegovega velikega ugleda med ljudstvom.

Partizani maršala Tita in njihova propaganda so širili te pridige v upanju, da bi z njimi pritegnili ljudstvo, ki je spoštovalo nadškofa, v svoje vrste. Kmalu po tem, ko so ti Titovi partizani prevzeli oblast so isti skušali vpreči ogromno moralno avtoritetu, ki jo je nadškof užival v očeh naroda, v voz podpiranja njihovega režima. Nadškof Stepinac je odklonil te manevre s tem, da je kot predsednik škofovsko konference že leta 1945 izdal pastoralno pismo vernikom, v katerem so škofje obsodili komunizem. Naslednje leto v mesecu septembru je bil nadškof arretiran. Kengurujskemu procesu dne 30. sept., je sledila dne 3. oktobra 1946 obsodba na 16 let trdrega dela. Pet let njegove obsodbe je nadškof preživel v ječi, ostala leta pa v hišnem zaporu. Poleg litanij dolgih obtožb so ga komunisti dolžili, da je sodeloval z okupatorjem in Pavelčevi vlado, da je silil Srbe v katoliško vero, da je bil zapleten v konspiraciji pomagati Anglo-Amerikancem okupirati Jugoslavijo in s tem podkopati

“To speak truly, and I am not the only one to think so, Stepinac was an honest man, a man of character who could not be shaken. He was condemned although innocent, but then history frequently tells of guiltless people being condemned for political reasons.“

Milovan Djilas,
Tito's heir apparent at that time and later dissident.

Vse pomito, vse pometeno. Na javorjevi mizi je pogrnjen bel prt. Na prtu pisau jerbas. Otroci stoje okrog mize. Mati pri-naša: Najprej velik kolač. To je spomin Kristusove trnove krone. Nato prinese pet pirhov. To so petere bridke rane Kristusove. Za obod jerbasa zatakne tri korenine hrena. To so strašni žebli, s katerimi so pribili Zveličarja na križ. In nato zadehti pleče ali gnjat. In tudi meso bo blagoslovljeno, kar pomeni jagnjička, samega Jezusa, ki je bil za nas zaklan. Tako stoji jerbas na mizi. Sama lepota in skrivnost ga je.

Franc Saleški Finžgar

Vesele Velikonočne praznike vsem Slovencem doma, v zamejstvu in po svetu želite uredništvo in uprava Slovenske Države!

komunistično stranko, Titova vlada je pretrgala diplomatske zveze s Svetom Stolico, ko je l. 1952 papež Pius XII. imenoval nadškofa -jetnika - za kardinala. Kardinal Stepinac je umrl februarja 1960, eno leto predno je „odslužil“ obsodbo.

Posledica te krivične obsodbe je bilo javno zgražanje ljudi iz celega sveta, ljudi vseh političnih nagnenj in veroizpovedi, ki so javno obsodili nepravičen sodni proces. Navajamo nekaj primerov takih izjav uglednejših osebnosti:

Bivši torontski nadškof kardinal McGuigan je takrat izjavil: „Zagrebški nadškof je žrtev hipokratskega sodnega postopka. Njegovi nasprotniki so obsedeni s sovraštvom do vere. Njihov cilj je anihilacija vere, ker ta prepoveduje tiranijo.“

Ontarijski predsednik vlade Leslie Frost je počastil spomin Stepinca z naslednjimi besedami: „Kardinal Stepinac se je boril za svobodo vere, svobodo besede, svobodo pred strahom, stvari, ki so osnova našega demokratskega načina življenja. Vodil je bitko za vse tiste, ki verujejo v svobodo, kot jo pojmemo mi.“

Papež Janez XXIII. je dejal 29. marca 1960: „Veseli nas, ko premišljujemo o njem kot nebeškim zaveznikom za svoj narod, kjer sta on in katoliška cerkev toliko pretrpela.“

Louis Breier, ki je bil v tistem času predsednik ameriške Judovske Zveze je dejal: „Ta veliki cerkveni predstavnik je bil obdolžen sodelovanja z nacizmom. Mi Judje javno obsojamo to potvarjanje resnice (mockery). On je bil eden tistih redkih osebnosti v Evropi, ki so se postavili proti tiraniji nacizma, čeprav je bilo to takrat zelo nevarno. Skupno s papežem Pijem XII. je bil nadškof Stepinac velik branilec preganjanih Judov v Evropi.“

podobne izjave so dali še druge osebnosti kot n. pr. kardinal Spellman, ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman, kardinal Krol, škof Montini, poznejši papež Paul VI., dr. Willard Sper, Milovan Djilas itd.

Zupnik J. Gjura, iz hrvatske fare v Torontu, ki ga je kot bogoslovec osebno poznal, se ga spominja kot nadškofa, ki je osebno poznal vsakega bogoslovca, osebo, ki je izčaravala toploto in ljubezen do vsakogar. „Nekateri Hrvati ga hočejo prijeti za svetnika in romajo na njegov grob, a državni organi ga smatrajo za kriminalca.“

slovenska DRŽAVA

FOR A FREE SLOVENIA

Subscription rates
\$12.00 per year
\$1.00 single issue

Advertising 1 column x 1" \$4.20

Published monthly by Slovenian National Federation of Canada
646 Euclid Avenue, Toronto, Ont. M6G 2T5SLOVENSKA DRŽAVA izhaja prvega v mesecu
Glavni urednik: Vladimir Mauko Urednik za Argentino: Martin Duh

Letna naročnina znaša: Za ZDA in Kanado \$12, za Argentino in Brazilijo po dogovoru. Anglija, Avstrija, Avstralija, Francija, Italija in druge države \$12 US. Po letalski pošti po dogovoru.

Za podpisane članke odgovarja pisec. Ni nujno, da bi se avtorjeva naziranja morala skladati v celoti z mišljem uredništva in izdajatelja.

Med Slovenci

Naš rojak g. Frank Paznar, senior Vice President od „MediaCom“ je v novembra dobil od prejšnjega premiera Ontario g. Williama Davisa "Bicentennial No" odlikovanje za njegovo uspešno sodelovanje pri praznovanju 150 letnice proglašenja Toronto kot mesto in predstavnik organizacije, ki je organizirala papeževu sv. mašo v Downsviu.

Za to priliko je dobil poleg čestitke g. premiera Davisa, še čestitko od Hon. M. Scivener (ga.) M. P. P. za volilni okraj St. David, od federalnega poslance Dona Blenkarna (okrožje Mississauga South), g. Dougla Kennedy, člana ont. parlamenta (za okrožje Mississauga South) in g. Boba Hornerja, federalnega poslance (za okrožje Mississauga North).

K tem čestitkam rojaku Franku se tudi pridružuje uredništvo našega lista in SNZ za Kanado.

Krik iz tujine

Povod: Poročila o nekem Dachauskem procesu v Ljubljani po osvoboditvi

Vprašanja „Našemu delavcu“, z željo (in žejo) po odgovoru.

Zdaj prinaša tukajšnji kapitalistični tisk neverjetna poročila, o nekih „Dachauskih procesih“, ki so baje potekali po osvoboditvi, v letih 1947-48 v Ljubljani. Meni in vsem rojakom, ki jih tu poznam, ni nicesar znanega o kakem sodnem postopku zoper celi vrsti komunistov, ki bi naj baje bili gestapovski agenti in celo izdajalci slovenskega naroda. Zato gre nujna prošnja na urednike „Našega delavca“ - člane Zveze komunistov Slovenije, da nam zdancem v mesečniku „Naš delavec“, po pravici in resnici opišejo te procese. Tu smo zdaj na osnovi teh poročil izpostavljeni posmehu reakcijonarjev, češ, glej jih, te vzorne samoupravne socijaliste iz Titove Jugoslavije, streljajo, meni nič - tebi nič lastne člane - komuniste, lepo, ali ne?

Cenjeni tovariši, zadeva je zelo resna. Nikar ne mecite ta vprašanja v koš, opozarjam Vas, da ste dolžni neusmiljeno investopisati resnico! Bodoci

Iz slovenskega tiska

Čudil sem se da je Ameriška Domovina 28. dec. objavila „Ameriški glas iz Jugoslavije“ v katerem LP osporava Flori Lewis, da bi republike tam v Jugoslaviji predstavljale etniško samostojne narodne enote. L. P. pravi, da Jugoslavijo predstavljajo po „splošno veljavni definiciji samo trije zreli, nacionalno dograjeni in kulturno na lastnem razvoju zgrajeni narodi: Slovenci, Srbi in Hrvati. Tako Črni Gori L. P. ne priznava samostojnosti; prav tako ne bosanskim muslimanom, ne Albancem in ne Makedoncem. Po naših demokratskih načelih imajo narodi, ki imajo jezik, svojo kulturo, in ki se smatrajo za etnično enoto pravico do svojega obstanka, do svojega načina življenja, ki so ga kazale v svoji zgodovini nazaj v prva stoletja. Kakor so Albanci svoj narod, tako so Makedonci svoj narod in so zatirano tako od Bolgarov kot od Srbov. Kako more L. P. imenovati Srbe kot zrel narod, ki danes v resnici hočejo prevladati vse druge narode in jim hočejo vsiljevati svoj jezik in uničiti njihovega. Črnogorci so Srbi vendar imejo nekaj svojstvenega in v zgodovini svoje kralje. Slovenci se ponašamo s svojo kulturo, bi pa dvomil, če je to politično zrel narod. Samo l. 1918 se je narod dvignil in glasoval za svojo

samostojnost, pozneje ne več. Ko so zbrisali naše ime in naredili Jugoslavijo kar misli L. P. da je to zelo primerno ime, ko so trgali naše pisatelje in šolskih čitank, ko so naredili Dravsko banovino, ko so uničili naša društva, telovadno društvo Orel, ko so uničili našo politično stranko in ji dali ime JRZ, ko so pošiljali naše vojake v Skoplje in Prištino, je vse slovenski narod ponizno sprejel in molčal. Je to še vedno suženjski narod, ki ne mara borbe, nobene žrtve, raje potrpeti, kot priti ven s kako demonstracijo. Je to priden, pošten, deloven narod, ki je finančno držal pokonci koruptni Beograd, tekaj kot še danes. — Med zadnjo vojsko se je slovenska domobraska vojska borila za svojo Slovenijo. Slovenski partizani so mislili, da se borijo za svojo Slovenijo, v resnici so zmagali srbski komunisti, ki še danes vladajo nad vsemi republikami s svojim srbstvom. Danes so slovenski komunisti razočarani. — Eno je gotovo, da srbski komunisti ne bodo mogli zatreći ne Hrvatov, ne Albancev, ne Makedoncev, čas bo dozorel in bodo vstali in zahtevali svoje „Human rights“. Vprašanje je: Ali bodo tedaj Slovenci zreli: Ali bodo imeli svojo vojsko, svoje generale, svoj klic sveta: Mi hočemo svojo državo Slovenijo (?) ali se bodo pustili zadušiti in streti za vedno.

DKL

Ceka je mama skrila pod stopnice. Msgr. Ukmarija so našli in ga s stolom pobili, da je padel v nezavest, na kar so ga tako zdelali, da so mislili, da je mrtev. Duhovnika Miroslava Bulešića pa je tolpa dobesedno zaklala. Mrtvega duhovnika niso smeli pokopati v domači župniji in dr. Ukmarija niso dovolili prepeljati v tržaško bolnico, nego se je zdravil v bolnici v Pazinu in na Reki. Sodbe povezane z gornjim pokoljem so bile sledne: Norilci so dobili od 3 do 5 mesecev zapora. Ljudje, ki so prečeli motnjo birme so dobili od 10 do 5 mesecev zapora. Župnik Cek je bil osojen na 6 let zapora in namestnik škofa pa na en mesec zapora. Razlog za te zadnji obsodi naj bi bil, ker sta dopustila kot botre ljudi, ki so samo civilno poročeni in niti ne hodijo k maši. Glede pokolja naj bo še omenjeno, da se je policija prikazala eno uro kasneje. Župnik Š. Cek je bil letos 23. januarja pokopan v Dekanah. Njegova želja, da je bil pokopan v okrvavljenem talarju, ki ga je nosil ob napadu na Lanišče je bila izpolnjena. Za te strašne krivice še danes ni režim izrekel ene besede obžalovanja. Kot kasneje pri napadu na škofa A. Vovka, in te opisane so vse te zadeve organizane od partije. Člen 8 o človeških pravicah pa pravi: Vsak človek ima pravico do učinkovitega pravnega varstva, proti vsakemu dejanju, ki bi kršilo njegove osnovne pravice, priznane v ustavi in zakonu.

Novice iz Slovenije

KLERIKALIZEM:

Poznam je očitek komunistov, da se je slovenska ljudska stranka posluževala katoliške cerkve v svoje ozke strankarske namene. Ta očitek, nikdar točno definiran je vsakodnevni argument. Danes v dobi „pridobitev“ novega reda je dr. V. Grmič, naslovni škof marmorskije klasičen primer klerikalizma v korist KPS. Tudi med revolucijo partija ni bila nedolžna klerikalizma: Ko je dec. 1942 IOOF predlagal Kocbeku za podpredsednika AVNOJ-a je Kardej Titu takole napisal: „Nujno potrebno je, da se za podpredsednika imenuje Slovence. Naš predlog je za krščanskega socialističnega prof. Kocbeka Edijo. To se nam zdi potrebno iz dveh razlogov: da bi lažje tolkli v Sloveniji belo gardo in da bi lažje tolkli v inozemstvu londonsko vlado s tem, da je eden od podpredsednikov sveta KATOLIK.“ (Delo KL 20. 9. 84)

VEČNA ZAOBLJUBA:

Komunisti vseh dežel zgubljajo vero v moč njihove ideologije. Realnost je tako porazna, da celo komunistične vlade javno izjavljajo, da bo treba opustiti mnoge

njihove dogme. V Sloveniji pa Josip Vidmar v Delu KL letos jeseni pravi: „V komunizmu sem videl jaz edino pot iz kapitalističnega socialnega hleva. Njegova socialna misel se mi je zdela tedaj, kakor se zdi še danes, edino sredstvo za dosego človeštva, vrednega reda na zemlji. Komunizem je s svojim bojem zoper kapitalizmom ustvarjal jasne pojme tudi v najbolj zamotnih socialnih problemih in prepričevalno razkrival zločinstvo kapitalizma“. V Trstu pred kolodvorom so pred leti Jugoslovani napravili iz parka hlev. Sedaj jim je pa dinar tako padel, da še v Trst ne morejo! Tako je komunizem SFRJ tudi ta družbeni problem prepričevalno rešil!

BOLEČ SPOMIN:

Pod tem naslovom je pisal Katoliški Glas iz Gorice dne 7. februarja letos o težkih dogodkih dne 17. in 24. avgusta 1947 v Istri. Škof Anton Santin je pooblastil dr. J. Ukmarija, da opravi birmo v Buzetu in Lanišču, ker je njemu bil zabranjen vstop v Jugoslavijo. V Buzetu so organizirani razgrajači preprečili birmo. Dne 24. avgusta 1947 je bila birma v Lanišču. Ljudje so razgrajačem preprečili motenje birmo. Ko je te bime bilo konec, so se ti spravili na župnišče. Župnika Štefana

verjeti! Izbrisište tako mnenje! Razgrnite vso resnico, mi jo zahtevamo!

Mi nočemo umiranja na obroke. Mi hočemo obstojati prosti in neobteženi s takimi spomini. Franc Šetinc je baje nekje dejal, da se vodstvo ZKS zaveda, da je treba to znanstveno raziskovati. To je premalo, tovariši! Kaj naj se „Znanstveno“ raziskuje? To so vendar spet one znane goljufije, izgovori, ki potrjujejo strašen sum:

„Vodilni komunisti“ so dali ubiti ljudi, to pot lastne tovariše, da bi zatrli pervetivno vsako najmanjšo željo po svobodi, ki je slehernemu človeku vcepljena v kri in dušo. Ali pa so hoteli, kljub prelomu s Stalinom, s temi obsodbami se prikupiti Informbiroju, češ, glejte, kako neusmiljeni smo mi zoper vsaki opoziciji!

Tovariši, pišem v iskreni želji po resnici. Nočem služiti nikomur, ki bi želel ali celo namereval škoditi idejam Osvobodilne fronte. Vem, da pišem vse ono, kar mnogi ne tvegajo izgovoriti, ker se boje milice oziroma organov varnosti. Že to dejstvo je žalostna ugotovitev, ki nasprotuje vsemu, za kar so borci-partizani umirali v hribih in taboriščih. Imam pač še upanje, da naši slovenski vodilni komunisti, ne bodo pahnili svoj narod v prepad duhovnega uničenja, kar bi tudi pomenilo konec naroda Slovencev.

F. K.

rodovi Vas bodo klicali na zagovor in Vas bodo hudo obtoževali. Še enkrat: mi zahtevamo vso resnico!

Natočite nam čistega vina! Predvsem nas pečejo slednja vprašanja:

Kdo je izrekel dachauske sodbe - a) neodvisno sdišče, ali b) politbiro KPS?

Zakaj je politbiro KPS, pod vodstvom Borisa Kidriča (?) dopustil, da so organi Ozne tako nečloveško mučili te komuniste?

Meni se zdi nemogoče, da so le poedinci na lastno pest tako grozno mučili naše ljudi. Vsi rojaki so strahovito prizadeti, zdi se jim, da sanjajo, da to vendar ni mogoče. Marsikomu se je ves svet zrušil, vse svetli ideali o humanem, poštemem, visoko senzibilniem socijalizmu, ki bo služil človeku, vse povedano o herojskem boju revolucionarne komunistične partije se spreminja v nič, nič, nič.

Čutimo se tu in doma nalagane, to je bistveno. Ta občutek mora izginuti. Mora, tovariši! Tako ni mogoče živeti! Vi komunisti ste pred vsem narodom prekleto dolžni iskati resnico. Nikar ne zavlačujte razkrivanje! Doma mi je pred tedni sleherni človek izrazil svoj dvom, da slovenski vodilni komunisti žele jasnost o teh dachauskih procesih. „...kaj si nor France, oni se ne bodo sami sebe obsojali...!“

Ali Vam je daljnosežnost takih izjav v zavesti? Ali veste, kaj to pomeni? To pomeni, da komunistom ni

Naša Koroška

BIVŠI ZVEZNI KANCER dr. Bruno Kreisky je povedal, da na Koroškem vladata intoleranca in neumnost. „Specialne organizacije“ ustvarjajo vedno nove probleme. Tu je kancler verjetno mislil na koroški Heimatdienst. Škoda ko Kreisky za časa njegove vlade ni hotel ali upal povedati gornje resnice.

POLEMIKA O ŠKODI, ki jo je napravila kulturna prireditev dne 16. nov. 1984 po demonstraciji na ulici se nadaljuje. Oglasil se je tudi pliberški podžupan Mirko Kumer, ki pravi, da res ni bilo vse v redu, vendar odklanja kritiko ki je odklanjal govor zastopnika komunistične partije Avstrije, mešanje problema Nikarague in vse v okviru partizanskih pesem z namečkom internacionaliste. Kumer nekomunist odklanja kritike, češ, da gre za razdraščavo. Nadstrankarski komite ki je vse pripravil je sestavljen od zastopnikov socialistične mladine, komunistične stranke, obeh slovenskih osrednjih organizacij. Vsekakor kako strašna naivnost je po 40 letih razočaranj nad slovensko komunistično partijo in njenih vodenj manjšinske politike zlepa ali zgrda sedaj zaupati borbo nememu komiteju, kjer imajo glavno besedo partinci, ki so to tako jasno dokazali pri proslavi. Ko na eni strani naši rojaki uspevajo uzakoniti vedno več pravic za naša manjšino na Koroškem, po drugi strani ne vidijo ali nočejo videti, da zgubljajo zaupanje večine naših rojakov. Položaj postaja vedno slabši, po krivdi tako kratkovidne politike asimilacija napreduje ravnino.

Vse dopise, članke, naročnino in prispevke v tiskovni sklad sprejemamo na naslov *Slovenska Država, P. O. Box 393, Station "A", Willowdale, Ontario M2N 5T1*.

V Argentini pa pošiljajte vse omenjeno na naslov argentinskega urednika in upravnika g. M. Duh, Calle 105, No. 4311 Villa Ballester. Argentina

V premislek...

V Sloveniji in tudi med Slovenci v tujini se je v zadnjih dveh letih veliko pisalo o predlaganih učnih jedrih, po katerih se naj bi v Sloveniji bistveno zmanjšal pouk slovenščine in predmetov, ki bistveno obravnavajo slovenstvo (zgodovina, zemljepis, itd.). Predlog je izdelala tajna komisija, v kateri je prevladoval pritisik in vpliv predstavnikov iz južnih republik. Mnogi slovenski kulturniki so protestirali proti tej nameravani okrnitvi in pa tudi proti odločanju drugih o usodnih stvareh Slovencev. Iz naše preteklosti vemo, da so, kadar se je narod znašel v kritičnih trenutkih, stopili v njegovo obrambo ne samo posamezniki ampak tudi ustanove in politične stranke. Ali bi bilo preveč pričakovati, da bi tudi KPS, če je res slovenska, stopila krepko, jasno in brez pridržkov v obrambo slovenske kulturne suverenosti, posebno še, ko so ob tej priliki jugoslovenarji iz juga na prav nesramen način napadli posamezne branilce slovenstva? Izgleda, da se je KPS spet izneverila narodni dolžnosti, če v njenem slovarju ta beseda sploh obstaja. Premislimo...

Zadnje ljudsko štelje v Sloveniji je ugotovilo, da naseljenici iz južnih krajev Jugoslavije predstavljajo 10 odstotkov. Ti priseljeni ne žive v podeželju ali na kmetih, ampak so koncentrirani po mestnih, kjer je zato njih odstotek znatno večji. Ta dotok se vsako leto povečuje. Mesta Slovenije izgubljajo slovenski značaj. Slovenci kot narod nismo še nikdar v svoji zgodovini v obdobju kratkih štirideset let toliko izgubili in postali tako ogroženi. Bomo preživele? Premislimo...

Marsikateri slovenski izseljenec, ki je preživel svoja mladostna leta in šolsko

Večkulturnost v Kanadi se razteza preko manjšinskih izkustev.

To je kanadsko izkustvo, del resničnega tkiva našega naroda. To je duh, ki gradi Kanado in sanje, ki želi dobrodošlico novim Kanadčanom, ki dospe do naših obal.

Vsled tega razloga kanadska vlača dela na tem, da da vsem Kanadčanom možnosti porazdeljevanja vseh dobrat kanadske večkulturne dediščine in da sodelujejo v polni

meri in enakosti v vseh pogledih kanadskega življenja.

Z zaščito kanadske kulturne različnosti, varujemo kanadsko državo enakost.

Za nadaljnja sporocila, prosimo stopite v stik z uradom Secretary of State v Vaši ožji bližini, ali pa pišite na: Communications Directorate,

Secretary of State,
Ottawa, Ontario, K1A 0M5.

MULTIKULTURALISM.

PRISPEVEK K POJAVI KANADE.

TRANSLATED BY: Slovenska Država

Ministre d'Etat
Multiculturalisme
L'hon. Jack B. Murta

Minister of State
Multiculturalism
Hon. Jack B. Murta

Canada*

vzgojo v povojni Sloveniji, se izogiblje razpravljanja o političnem položaju doma, o osebni svobodi, o svobodi tiska in združevanja, o dogodkih med vojno, o povojnih množičnih pobojih, o bistvu „samouprave“, o ateistični propagandi po šolah, o monopolu članov KPS na važna službena mesta, itd., itd. Ti predmeti tvorijo okolje, v katerem se formira in živi sedaj slovenski narod in zato morajo biti važni vsakemu zavednemu Slovencu. Kaj je vzrok tej omejenosti v vedenju nekaterih Slovencev? Oportunitem? Strahopetnost? Duševna predaja? Vzgojna dresura? Premislimo...

Organizacija bivših partizanov (v angleškem tisku beremo, da se njih število zaradi mastnih pokojnih večja) je pred kratkim histerično reagirala na zelo kulturnen in humanitaren predlog „narodne sprave“. V Španiji je celo Franco dal zgraditi skupno pokopališče in spomenik pripadnikom obeh strani njihove državljanske vojne. Kake so moralne prvine in značaj tistih, ki se še po štiridesetih letih upirajo javnemu priznanju množičnih pokolov, poravnaji škode in nepristranski zgodovini medvojne dobe? Premislimo...

Kelton

Na zadnjem frankfurtskem knjižnem trgu so razstavljale knjižne založbe iz 99 dežel. Razstavile so kakih 312.000 publikacij, med njimi 92.000 novih del. Razstavo je obiskalo 176.000 oseb.

Zadnje pasijonske igre v Oberammergau si je ogladal 460 tisoč oseb [99 predstav]. Najštevilnejši so bili obiskoval-

ci iz ZDA — celih 25%. Prihodnje igre bodo šele 1. 1990.

Letosnji Baragovi dnevi bodo na MacKinian Islandu, Michigan v soboto, 31. avgusta in v nedeljo, 1. septembra. Muzej v cerkvi bo imel razstavo Baragovih memorabilij.

Baragova zveza bo prenehala s tiskanjem letnega Baragovega koledarja, ki so ga dobivali člani. Zveza je nameravala izdati koledar samo leta 1975, pa je bil tako popularen, da je nadaljevala s koledarjem do letosnjega leta. The Baraga Bulletin bo izhajal še naprej četrletno.

V Otsegu [Michigan] so zgradili in posvetili Baragu dom za onemogle starčke in osebe s poškodbami, ki obsega 48 enot.

Baragovo svetisce na Indian Lake-u blizu Manistiquea je pridobilo pred kratkim Marijin grotto in 30 čevljev visok baken križ, ki ga je darovala družina Hoholik iz Manistique. Svetisce je na kraju, kjer je sezidal Baraga 1. 1932 prvo cerkev na Gornjem polotoku.

Baragova zveza ima 2.530 članov. Pretežna večina jih je iz ZDA. Kanada steje 273 članov, druge dežele pa 19 članov.

V Hamburgu so ustanovili 1. 1979 posebno organizacijo OMARHILFSDIENST [Pomožna služba babic], da bi omogočili številnim družinam varstvo otrok, kadar morajo starsi od doma. 150 babic, ki želijo ostati komu koristne, je še premalo za zahteve družin v Hamburgu.

Kot poroča dunajski list "Kurir", je romunska trgovska delegacija na Dunaju središče romunskega vohunstva za vso Zahodno Evropo. "Kurir" se opira na izpovedi romunskega begunca Mateja Pavla Hasiducu-ja, ki je pobegnil v Francijo, tam na tančno opisal vohunski značaj romunskih diplomatskih postojank, ki zlorabljuje diplomaticki status in ga sedaj posebej ščiti francoska skrivna služba Haiducu je izjavil, da je imel naročilo umoriti v Franciji dva romunska politična begunca: disidenta Virgila Tanaseja in pistelja Pavla Goma. Razen vohunjjenja, kaj dela romunska emigracija, vohunijo člani te trgovske delegacije na Dunaju še za francoskimi atomskimi skrivenostmi in v novejšem času se madžarsko politično emigracijo. [Po:Slov.glas, VII/12]

Nadaljevanje z novicami na str. 6

Nemško literarno priznanje Levu Deteli

Številni zapisi o sodobni slovenski kulturi v tisku nemškega jezikovnega prostora

Na Dunaju živeči slovenski avtor Lev Detela, ki objavlja tudi v nemškem jeziku, je sept. 1984 za svojo v nemščini napisano religiozno liriko prejel posebno **priznanje** neodvisne žirije zahodnonemškega mesta **Witten**. Znano je, da je Detela skupaj s svojo ženo Mileno Merlak v veliki antologiji pesmi o Mariji, ki jo je v Münchenu in na Dunaju izdala založba Herold, objavil nemške lirične tekste.

Avstrijska založba **Niederösterreichisches Pressehaus** je nedavno ponatisnila reprezentativno antologijo nižjeavstrijskega pripovedništva, v kateri je objavljena tudi daljša **novela** **Leva Detela** o krajinah in ljudeh ob češki meji na severu Avstrije. To knjigo je odkupila Nižjeavstrijska deželnna vlada, ki jo kot darilo poklanja vsem maturantom nižjeavstrijskih gimnazij.

Ista založba je leta 1984 izdala tudi prvo **literarno zgodovino Nižje Avstrije**, ki jo je napisal vodja literarnega odseka nižjeavstrijskega radia dr. **J. Twaroch**. V tej knjigi je na plastičen način predstavljeno literarno ustvarjanje - kot piše Twaroch - „eksperimentalnega dvojezičnega avtorja **Leva Detela**, ki je s svojo družino več kot deset let živel v Nižji Avstriji.“ Twaroch predstavlja Detelo kot pisatelja „temnih strani življenja“, bede, groze in uničevanja. Kot eksperimentalno pomembni sta omenjeni Detelovi nemški prozni zbirki „Legende o očetu“ in „Imponirajoče kretanje vladanja“. Pričujoča analiza Detelovega nemškega literarnega pisanja je že druga iz zadnjega časa. Nedavno je namreč tudi dr. **Kurt Adel** v svojem **pregledu avstrijske literature** pol. 1945, ki je išel pri dunajski univerzitetni založbi Wilhelm Braumüller, analitično spregovoril o Detelovem doprinosu k sodobni avstrijski literaturi.

Lev Detela je v zadnjem času objavil v nemščini več esejev, razprav in zapisov, v katerih je širši javnosti predstavil **najnovejša dogajanja v slovenski literaturi doma in po svetu**. Že 17. dec. 1983 je dunajski dnevnik „Die Presse“ objavil Detelov obširni pregled novejše slovenske literaturre v sklopu širšega kulturnopolitičnega dogajanja. V kulturni prilogi dunajskoga dnevnika „Wiener Zeitung“ je Detela 25. februarja 1984 ponovno razčlenil sodobno slovensko duhovno ustvarjanje. V isti prilogi z naslovom „Leszirkel“ so objavljene tudi pesmi Edvarda Kocbekova (v prevodu L. Detela) in Tomaža Šalamuna (v prevodu Korošca Fabjana Hafnerja) ter fotografije Gustava Januša, Tomaža Šalamuna, Tarasa Kermaunerja in Lojzeta Kovačiča. Ta Detelov eseji o sodobni slovenski literaturi je sedaj izšel v knjižni obliki v velikem zborniku „Leszirkel 1984“, ki ga je na Dunaju natisnila Avstrijska državna tiskarna, ki tiska tudi uradni dnevnik „Wiener Zeitung“. Obširni Detelovi eseji o slovenski literaturi so na vidnih mestih izšli še v drugih časopisih in revijah, n. pr. v „Stuttgarter Zeitung“ (28. aprila 1984), v münchenskem „Criticonu“ (maj-junij 1984), ... ta je sept. in oktobra 1984 objavil tudi Detelov eseji o Albancih na Kosovem, ki je že prej v nekoliko spremenjeni obliki izšel v dunajskem mesecniku „Berichte und Informationen“ - medtem ko je Detelov prikaz slovenske sodobne literature v posebnem zvezku 8. avgusta 1984 ponatisnilo tudi glasilo Švicarskega Vzhodnega inštituta v Bernu „Zeitung“.

Detela je na daljši način spregovoril tudi o lanskoletnem Petrakovem nagrajencu, koroškem Slovencu **Gustavu Janušu**. Esej o Janušu je objavila dunajska „Die Presse“ 7.

in 8. julija 1984, ponatisnjen pa je med drugim tudi v lanski četrti številki koroške kulturne revije „Fidibus“.

Na veliko je v nemškem svetu spregovoril Detela - o **Edvardu Kocbeku** ob njegovi lanskoletni osemdeseti obletnici rojstva. O Kocbeku je pisal v dnevniku „Luxemburger Wort“, - v celovski „Kleine Zeitung“ in v četrti številki avstrijske revije „Pannonia“, medtem ko je že v lanski drugi številki „Pannonie“ predstavil Gustava Januša ter v obširnem eseju probleme literarne dvojezičnosti od Josepha Conrada do na Dunaju živečega Mila Dora.

Lanska (22.) številka literarne revije „LOG“, ki jo Detela z Wolfgangom Mayerjem Königom izdaja na Dunaju, je veliko prostora posvetila Edvardu Kocbeku. Poleg drugega je objavljen Detelov prevod Kocbekovega „Nemškega dnevnika“, novi prevodi Kocbekovih pesmi ter Detelov eseji o Kocbekovem življenju in delu. V isti številki „Loga“ piše Nemška slavistka **Hilde Bergner** o slovenski literaturi **Milene Merlak**. V lanski enaindvajseti številki „Loga“ je natisnjen odlomek „Lepota razvaline“ iz nastajajočega Detelovega nemško pisanega romana „Grand-Hotel“, pesem „Sfinga“ Milene Merlak ter Detelovi nemški eseji o Gustavu Janušu, Branku Hofmanu in Žarku Petanu (oddajal jih je tudi prvi program avstrijskega radia, ki je 27. decembra uporabil tudi Detelov zapis o slovensko-angelski antologiji koroškega slovenskega pesništva, ki je izšla pri Mohorjevi družbi v Celovcu). V avstrijskem radiu se je Detela leta 1984 pojavit tudi kot avtor in izdajatelj revije „Log“ ter kot predavatelj na pisateljskem srečanju v Brezah, kjer je v posebnem referatu na široko spregovoril o povezovalnih značilnostih srednjeevropske kulture.

V triindvajseti številki „Loga“ je objavljena med drugim proza in poezija Milene Merlak, Detelovi zapiski ter kritike o albanski kulturni situaciji in novih knjigah, medtem ko je štiriindvajseti „Log“ v celoti posvečen lanskoletnemu avstrijskemu simpoziju o „Blaznosti in kulturi“ v nižjeavstrijskem Drosendorfu. Natisnjena je tudi Detelova proza o mrtvem svetu ob češki meji in praznih obmejnih cestah, po katerih je sredi bujnega življenja pred dvetiso leti v kočiji potoval Mozart z Dunaja v Prago na premiero lastne opere „Don Giovanni“.

O mednarodnem pisateljskem srečanju v koroških Brezah, na katerem so sodelovali tudi slovenski avtorji, je Detela v nemščini spregovoril v časopisu „Luxemburger Wort“ in „Die Früche“ (Dunaj), medtem ko je o poeziji tudi s Slovenci povezanega avstrijskega pesnika Petra Paula Wiplingerja poročal v lanski osemintrideseti številki avstrijske kulturne revije „Morgen“.

Detelovo poezijo (št. 24), njegovo satirično prozo štirinajsta številka koroške revije „Unke“, medtem ko je nemško božično pesem Milene Merlak natisnil 20. dec. 1984 največji avstrijski agrarni tednik *Der Bauernbündler*.

Ob koncu moramo omeniti tudi Detelova „kulturna pisma iz Furlanije in Julijske krajine“, ki redno izhajajo v koroški kulturni reviji „Die Brücke“. V njih Detela na obširen način poroča tudi o slovenskem kulturnem dogajaju v Trstu in Gorici, o novih slovenskih knjigah in revijah, gledališču in različnih kulturnih prireditvah. Zadnji „kulturni pismi“ je avtor objavil v drugi in četrti številki „Die Brücke“ za leto 1984.

Obseg pričujočega članka bi presegala omemba Detelovih objav v angleščini. Naj le navedemo, da je že dvakrat opozoril na zanimivosti ljubljanske „Nove Revije“. Ta trenutek pripravljata Milena Merlak in Lev Detela več novih literarnih in publicističnih del ter iniciativ v slovenščini in nemščini, a tudi v drugih jezikih.

do danes še nihče ni videl z očmi ali jih otiral z rokami, pa vendar slehernega izmed nas spremljajo od zibelke do groba, od prvega do zadnjega trenutka življenja. Ima jih milijardo duš obsegajoč kitajski narod, ima pa jih tudi narodič pritikelavec, le pičla dva milijona dosegajoč in morda ravno zato toliko večje zanimanje in občudovanje vzbujajoč slovenski narod. Vkljub svoji številčni majhnosti namreč lahko n. pr. po svojih moralnih lastnostih doseže v tudi preseže veličino in pomembnost narodov-velikanov. Narodna zavednost in narodna samozavest nista odvisni toliko od številčne moči ali od obsežnosti ozemlja, ampak bolj od njegovih moralnih lastnosti ter od vztrajnosti in načina, kako jih nasproti večjemu uveljavlja.

Najpogostejši ugovor proti ideji samostojne slovenske države je do danes še vedno isti do kosti ogladan stavek, kot je bil pred 40 leti, ob samem rojstvu te ideje: Slovenci smo premajhen narod! Premalo nas je, da bo mogli vzdržati v lastni državi!

Res je, da strnjeno naseljeni ne dosežemo dveh milijonov. In še to majhno število je razdeljeno na štiri evropske države, če predpostavljemo, da „narodna“ država Jugoslavija za naš narodni obstoj ni nič manj - če ne celo bolj - nevarna kot ostale tri države, kjer so Slovenci večja ali manjša narodna manjšina.

Pa ta naš večen ugovor majhnosti vzemimo s pozitivne strani: Po 1400 letih od naselitve, po 1200 življenja pod tujimi gospodarji, večinoma pod Nemci in v zadnjih stope-desetih letih načrtno in nasilno raznarodovani, smo se Slovenci do konca 20 stoletja vkljub vsej tej „sovražni sreči“ kot narod ohranili, se sredi 19. stol. povzpeli že v vrh evropske kulture in prav zaradi te naše trdoživosti in narodne odpornosti vzbudili priznanje in občudovanje v mednarodni javnosti. V naši „narodni“ državi, kjer je Slovenija suverena nacionalna republika smo Slovenci državljeni druge vrste: ne smemo namreč preveč poudarjati svojega slovenstva, kaj šele se z njim ponašati; celo sklicevanje na v ustavi zagotovljene pravice se v današnji

Lev Detela

A- 122c Wien

Zonneckstraße 30/16/16

DUNA, 2. 2. 1995

Ispričan,

z hvalnim priznanjem spremljam

izločanje Vesiga vsem slovencem
prepotrebne alternativne glasile!

Tokrat posiljam 24 Pis o

slovenski literaturi v nemških
prenobljih ali posredovanjih!

Konec Ves ho zanimalo!

Lep prehvaljamo!

Lev Detela.

Jugoslaviji imenuje šovinizem in narodna prenapetost, seveda samo, kadar se slovenstvo postavi po robu srbstvu četudi v sami „slovenski suvereni republike“. To škoduje v prvi vrsti formiranju slovenske narodne zavesti in še bolj samozavesti slovenske mladine; zlasti s poukom narodne zgodovine, ki ne poudarja narodne samobitnosti slovenskega naroda, kot bi to bila njena logična in naravna naloga, ampak vključuje slovenstvo v neko bajko o skupnem izvoru vseh Slovanov, zlasti pa študirajoči mladini polni možgane s prav tako neverjetnim mitom o narodni edinstvi južnih Slovanov.

Zato današnje slovenska mladina v domovini stoji razčarana pred poraznim dejstvom, da je narod, ki mu pripada, brez zgodovine, da je vse njegova skoraj poldruge tisočletje dolga preteklost na tem prostoru, ki mu je ime Slovenije, le žalostna povest odvisnosti, ne svobode, tlačanja močnejšim tujcem, umikanja pred silo brez najmanjšega poizkusa odpora. Skratka, slovenski narod ni bil nikdar v svoji zgodovini zmožen postaviti se na lastne noge, dokler ga leta 1918 ni rešilo avstrijske sužnosti legendarno junaštvo srbske vojske, I. 1945 pa ga je osvobodila fašizma in nacizma prav tako legendarna komunistična partija pod vodstvom maršala Tita in pokroviteljstvom genialnega Stalina. Taka na marksistični dialektiki zasnovana, iz prazne preteklosti preko ravno tako prazne sedanosti v neko namišljeno narodno enotnost jugoslovenskih narodov zagledana zgodovina v današnjih slovenskih šolah pač ne more vzgajati narodno zavednih, še manj samozavestnih Slovencev.

Oni Slovenci, ki so ljudske in srednje šole obiskovali po letu 1929, se še spominjajo, da je pisanje o slovenskem narodu n. pr. v šolski nalogi, bilo kaznovano z izključitvijo ali pa vsaj z ukorom po celokupnem profesorskem zboru. Mnogi so vkljub prepovedim in kaznim vzdržali in ostali zavedni in samozavestni Slovenci, mnogi pa so utonili v poplavi uradnega in vsliljevanega jugoslovenstva. Dejstvo je, da sloveske šole v obeh Jugoslavijah - razen v prvih letih po letu 1918 - po narodnostni vzgoji niso bile slovenske ampak unitaristične; njihov cilj ni bil utrditi slovensko narodno zavest, ampak jo zadušiti.

Zato smo danes, skoraj 70 let po nastanku prve Jugoslavije, Slovenci v svoji lastni „nacionalno suvereni republike“ priče najbolj nesramnega raznorodovalnega pritiska, kot ga slovenski narod ni doživel niti stoletja življenja v nemški Avstriji. Zato danes izseljenec, ki se po dolgih letih odsotnosti zaradi domotožja vrne v „stari kraj“, mnogokrat prestrašen obstane in podvomi, ali ni morda zašel kam v Užice ali Novi Pazar, ker na ulicah rojstnega mesta namesto slovenske sliši le južnjaško govorico. Nekaj let po prvi vojni smo bili navajeni v nekaterih mestih in trgih zlasti na Štajerskem na cestah, v javnih lokalih ipd. tam ostale Nemce ali tudi nekatere zagrize nemškutarje ponašati se s svojo namščino: po nekaj letih se je nemščina povsod umaknila slovenščini. V „suvereni slovenski nacionalni republik“ pa se dogaja ravno nasprotno: slovenščina se umika z ulic, uradov in javnih lokalov, na njeni mesto pa stopa srbščina. Najbolj neverjetno pa je dejstvo, da slovenski domačini proti temu izrvanju slovenščine iz javnosti niti več ne protestirajo; zdi se jim že nekaj samo po sebi razumljivega. Smo v resnici majhen narod, pa ne toliko po številu kot po pomanjkanju samozavesti; celo v lastni hiši se bojimo južnjakom pokazati, da smo Slovenci.

Ali slovenski narod res nima poguma, da bi se uprl raznorodovalnim poizkusom kulturno zaostalega juga? Z uspehom je kljuboval kulturno in gospodarsko močnejšemu germanskemu gospodarju in narodnostnemu sosedu,

Nadaljevanje na naslednji strani

Smemo Slovenci biti samozavesten narod?

Dr. P. Olšnik

Odgovor je pritrilen, če pustimo ob strani večji del narodne zgodovine, kot so nam jo razlagali že v ljudski zlasti pa še v srednji šoli. Namen te zgodovine je namreč bil mlade in znanja željne možgane slovenske šolske mladine prepojiti z neke vrste mitološko predstavo krvne sorodnosti slovanskih narodov, zlasti pa še narodnega edinstva treh južnoslovenskih „plemen“. Tu pa so seveda Slovenci nehali biti narod, kot so to do leta 1918 bili še v velenemški Avstriji in so postali slovensko „pleme“ kot del troimenega „jugoslovenskega“ naroda z jugoslovenskim občevalnim jezikom, ki pa je dejansko bil jezik srbskega naroda. V kraljevini SHS so se smeli imenovati Slovence samo do 6. januarja 1929, ko je kralj Aleksander „ujedinitelj“ slovenski narod z dekretom „prepovedal“ in ga s srbskim in hrvaškim plemenom „ujedinil“ v „jugoslovenski“ narod. Takrat je bila z istim dekretom tudi prepovedana slovenska narodna samozavest.

V čem je slovenska narodna samozavest?

Prav nenavadno, za nekatere morda neumestno, celo nepotrebno vprašanje. Verjetno pa se malokdo, tudi med izobraženci, ob njem ustavi in zamisli, kaj bi nam moralno kot narodu pomeniti.

Moderen človek ni prijatelj razmišljanja o abstraktnih pojmih, ker se ne dajo izraziti v dolarjih niti v zlatu niti v nobeni drugačni materialni vrednosti; niti ne spadajo med vsakdnje potrebe, ki jih vsak dan vedno več in več ustvarja moderna tehnična, potrošniška civilizacija.

Narodnost, narodna zavednost, narodna samozavest so abstrakte vrednote, abstraktne pojmi. Nobene izmed njih

toda se je obdržal, vkljub izgubam - ker ni boja brez izgub - na prostoru, ki so ga njegovi predniki strnjeno naselili v 6. stol. Obdržal se je in vsestransko napredoval; s tem je dokazal svojo življensko silo, ki pa se je niti ne zaveda, kot je razvidno iz položaja Slovencev v Jugoslaviji.

Ta odsotnost in pomanjkanje narodnega ponosa in narodne samozavesti tudi pri vodilni plasti slovenskega naroda v domovini ravno v sedanjem trenutku, pride zelo prav iznajditeljem skupnih vzgojnih jader, nekdajnega Aleksandrovega velesrbskega integralnega jugoslovenstva, s katerim bi največjo izgubo utrpeli ravno Slovenci, ki se je po jeziku, kulturi in zgodovini najbolj razlikuje od ostalih jugoslovenskih narodov. Zato so vse generacije slovenske mladine v obeh Jugoslavijah bile najbolj potrebne pranja možganov, ki naj bi v slovenskem narodu polagoma zameglilo in končno zatrl spomin na davno državno samostojnost in ga mladini prikazalo kot večnega hlapca tujih gospodarjev.

Slovenski narod v srcu Evrope: Zgodovinska dejstva

Iz slovenske „narodne“ zgodovine, ki so se je z izjemo prvih let države SHS učili tudi v Macedoniji in južni Srbiji, vemo, da je naše največja sovražnica skozi vsa stoletja od svojega nastanka dalje bila nemška Avstrija. Tako po razpadu Kociljeve in Pribinove Panonske Slovenije so se slovenskemu narodu vsedli za vrat Nemci in ga začeli nasilno ponemčevati. Zgodovinski atlas slovenskega ozemlja in zgodovinski razvoj srednje Evrope po naselitvi Slovencev v vzhodnih Alpah nam pa odkriva presenetljivo zgodovinsko resnico, da je avstrijska država, ki je Slovencem bila vedno tako zelo sovražna pravzaprav nastala naravnost iz Samove države, katere sestavni del je bila tudi Gorazdova samostojna kneževina Karantanija. Ko je papež Janez XII. leta 962 s kronanjem Otona I. Velikega obnovil sveto rimsko-nemško cesarstvo (rimski cesarstvo nemškega naroda), je v to cesarstvo spadala tudi slovenska Karantanija. Zgodovinska resnica je, da je slovenska Karantanija takrat bila tista ovira in pregrada, ki je frankovskim Bavarcem onemogočila nameraven vdor proti vzhodu in preprečila utrditev nemštva nekje daleč sredi Panonske nižine, na sedanjem Madjarskem. Koroški zgodovinarji so še sredi 16. stol. soglasno priznavali, da je razen ožje Koroške dežele bila slovenskega izvora tudi vsa Notranja Avstrija. Skozi dolga stoletja so zgodovinarji slovenski narod priznavali ne le kot enega izmed ustanoviteljev avstrijske države, ampak celo kot njen osrednji del. V Notranjo, t. j. Osrednjo Avstrijo so spadale dežele Kranjska, Štajerska in Koroška, ki so po svojem prebivalstvu še v pozrem srednjem veku bile popolnoma slovenske, ali pa vsaj po veliki večini; v Notranjo Avstrijo je spadala tudi majhna dežela goriških grofov. Te dežele so torej bile skozi stoletje središče oz jedro avstrijske države in so tudi odločale o njeni osudi; zato se ne smemo čuditi, če so Slovenci vse do konca prve svetovne vojne in še po njej Avstrijo imeli za svojo državo, česar večina Slovencev še danes ne bi mogla s prepričanjem trditi o Jugoslaviji. Z ozirom na zgodovino koroške dežele ni nič tako zelo nerazumljivega dejstvo, da se je 10. okt. 1920 večina koroških Slovencev pri plebiscitu odločila za Avstrijo. Rezultat plebiscita je za slovenski narod bil tragedija, če ga gledamo in presojamo z jugoslovenskega stališča, ne pa s stališča koroških Slovencev. Jugoslovanska ideja, ki so se je nekateri slovenski politiki in izobraženci oklenili šele sredi 19. stoletja, je bila prav tako utopična in praktično neizvedljiva kot panslavizem. Nihče ne more trditi, da so takrat koroški Slovenci glasovali za Avstrijo oz za nemštvo proti slovenstvu. Odločali so se ne med dvema narodama, ampak med dvema državama. Eno so poznali, ker je bila stoletja njihova domovina in so jo njihovi predniki pomagali ustanavljati in organizirati: druga pa jim je bila nepoznana kot je bil nepoznana tudi ostalim Slovencem južno od Karavank, ki pa so se odločili za njo le z velikim zaupanjem in vero v svoje narodne pravice, pa brez slehernih varščin. Druga država torej Slovencem sploh ni bila znana; bila jim je tuja, prihajajoča, iz zloglasnega balkanskega juga, vrhu tega pa se je med kratko zasedbo (pred plebiscitem) po svojem vojaštvu do koroških Slovencev še zelo slabo obnašala. Danes, skoraj 70 let po nastanku Jugoslavije je vedno več Slovencev, tudi izobražencev, ki že dvomijo, da bi Slovenija sploh kdaj prišla v sklop Jugoslavije, če bi do plebiscita prišlo tudi na Kranjskem in Štajerskem, t. j. južno od Karavank. Vemo, da je cesar Karel dr. Korošcu še nekaj dni pred razsulom monarhije ponujal reorganizacijo države po narodnostnem načelu, kar je ta odklonil, ker je bilo že prepozno. Morda bi se prva svetovna vojna za Slovence s sprejetjem one zadnje cesarjeve ponudbe federalivne ureditve monarhije mnogo ugodnejše končala, kot pa se je zgodilo z razkosano Slovenijo po sprejetju centralistične Vidovdanske ustave.

Izguba dveh tretjin slovenskega etničnega prostora je vprašanje, ki bi ga bilo treba obravnavati kot poglavje z ozirom na razmere v zgodnjem srednjem veku, ko se je ta slovenski prostor pričel zmanjševati. Nastop nemškega nacionalizma je vprašanje zase.

V Jugoslaviji, Aleksandrovi in socialistični, je sleherni Slovenec, ki ga Bog ni udaril z neozdravljivo slepoto, mogel spoznati, da velesrbski nacionalizem, pa naj bo skrit za integralnim jugoslovenstvom ali za skupnimi izobraževalnimi jedri, ni nič manj nevaren kot nemški ali italijanski ali katerikoli drug.

Slovenski narod draga plačuje politično pustolovščino, v katero so ga potegnili v jugoslovenski mit zaverovani voditelji. (Nekateri še trdovratno vztrajajo v njem). V Jugoslaviji slovenski narod niti kulturno niti gospodarsko ni toliko napredoval, kot bi po svojih zmožnostih mogel. Narodnostno je celo nazadoval; postal je brezbržen in

brezčuten do lastne bodočnosti. Slovenski jezik je celo v sami slovenski republiki ne umiku pred srbsčino.

Spričo teh dejstev, ki se slovenski narod z njimi sooča že vsa leta obstoja Jugoslavije, ni več tako pretirana in neuvestna trditev, da je slovenstvo v matični domovini dejansko v večji nevarnosti za svoj obstoj kot v sosednih državah, kjer Slovenci tudi po zadnji vojni živijo kot manjšina. Če je manjšina danes v svojih pravicah kakorkoli prikrajšana ali se upravičeno čuti pregnano, ima proti takemu postopanju pravico in možnost pritožbe na mednarodne manjšinske organizacije in preko teh na OZN. Slovencem v Jugoslaviji je ta pot zaprt; po jugoslovanski zvezni ustavi so namreč „suveren narod“ z lastno republiko, imajo svoj parlament in svojo slovensko vlado. Kar je v tej idealni ureditvi narobe, je le brezpomembna, rečimo, slučajna okolnost, da v njihovem imenu pri OZN in v vseh mednarodnih forumih govori vedno le predstavnik Jugoslavije kot narodnostno enotne države; v tej pa uradno Slovencev ni, torej jim ni mogoče krititi pravice, ni jih mogoče zapostavljati, šikanirati, itd. itd.

Zakaj smo ravno Slovenci?

Rajni profesor Ehrlich je univerzitetnim študentom v razgovorih in predavanjih mnogokrat ponavljal: „Božja volja je, da smo ravno Slovenci in ne kak drug narod... Bog nas je ustvaril Slovence... Božja volja je, da je naša domovina ravno na tem koščku Evrope in ne kje druge...“

Če smo torej Slovenci, nismo to po svoji volji, nismo si slovenske narodnosti izbrali sami, ampak nam jo je določil in dal Bog sam. Zato je naša narodna pripadnost utemeljena v Božji volji; to pa smo dolžni sprejeti, spoštovati in izpolnjevati, če hočemo biti zares kristjani. Narodnost je zato ne le moralna, ampak tudi verska vrednota, ki nam jo je sam Stvarnik vsadil v zavest. Beseda Slovenec nam torej ne more biti le prazen, vsakdanji pojem, ampak so z njim povezane določene dolžnosti in odgovornosti, katerih najgloblji in prvi razlog je Bog.

Bog je slehernemu človeku podaril različne sposobnosti; evangelist Matej jih imenuje talente. Ena teh sposobnosti oz. talentov je narodnost. Evangelij (Mt, 25, 14-23) nas obvezuje te od Boga dane naravne sposobnosti, talente, po svojih močeh razvijati; izpopolnjevati in pomnoževati. Ker smo Slovenci po božji volji, je vsak izmed nas moralno obvezan biti svojemu narodu čim bolj koristen, na način, ki je sposobnostim in zmožnostim vsakega poedinca najbolj primeren. Od te dolžnosti ni nihče izzet: vsak zase smo za izpopolnjevanje ali zanemarjanje te dolžnosti Bogu pred svojo vestjo odgovorni.

*Imamo za kaj biti samozavestni!
Dokaz za to je ravno vsa naša zgodovina!*

Res je, da smo le kratek čas na svojem narodnostenem prostoru igrali samostojno vlogo. Moti pa se naša „uradna režimska“ zgodovina, ko nas prepričuje, da smo bili večni podložniki in tlačani, skoraj sužnji tujcem. Kako je potem mogoče, da se je slovenski narod, čeprav po številu majčken, vkljub vsem sovražnim pritiskom, preganjanjem kratenju narodnostnih pravic in nasilnemu raznorodovanju vse konca 20. stoletja ohranil, se celo gospodarsko in kulturno razviral v štiric z najbolj razvitimi evropskimi narodi in je na njegov boj za obstanek postala pozorna že celo mednarodna javnost? In to vkljub dejstvu, da slovenskega imena še po skoraj poldragem tisočletju življenja v srednji Evropi ni na nobenem uradnem zemljevidu?

Do zadnje vojne je slovensko ime bilo v svetu nepoznano. Danes pa skoraj po vseh državah sveta najdemo znanstvenike, raziskovalce, univerzitetne profesorje, diplome, ki zastopajo velike tuge države, industrijalce, visoke funkcionarje v svetovnih multinacionalnih podjetjih, pisatelje, ki pišejo v kakem svetovnem jeziku, ki pa pri svojih osebnih podatkih niso pozabili poudariti, da so Slovenci. Tudi te vrste zgodovina je slavna za narod, ki je vedno hotel le mirno sožitje s sosedji, čeprav so mu stregli po življenju. Slovenska zgodovina minulih stoletij je revna v opisovanju velikih in slavnih bitk, ne govor o vojskovodjih in slovenskih generalih, pač pa pri povedovanju o skoraj nevidnem delu po slovenskih vaških cerkvah in farovžih, kjer so po imenih neznani slovenski duhovniki s pričinkom z božjo besedo, obenem širili in ohranjali tudi slovensko kulturo. Vkljub dejstvu, da se imen teh danes mnogokrat zasmehovani junakov niti ne spominjam, predstavlja njihovo delo skoraj vso našo narodno preteklost.

Vsa slovenska zgodovina je povest obrambe pred nasiljem močnejšega, boj za življenje, boj med Davidom in Goliatom. Lahko nam je samo v čast in ponos pred vsem svetom, če si te časti ne jemljemo sami in ne dopustimo, da nam je jemljejo drugi!

Zato smo lahko upravičeno ponosni, da smo Slovenci!

Sprejemljiv slovenski program

Prav gotovo se noben program še tako večinske slovenske stranke ne bi mogel razrasti v razumsko prepričanje in tudi ne v čustveno razpoloženje nobenega Slovence, če bi stranka v njem dopuščala kakršnokoli še tako rahlo odvisnost slovenskega naroda od nekega tujega, izven slovenskega ozemlja ležečega oblastvenega središča. Res je, da sta slovenski narodni ponos in slovenska samozavest v socialistični Jugoslaviji padlo do sedaj na najnižjo stopnjo, vendar pa še ne tako globoko, da bi Slovenci kot živ narodni organizem izgubili vero v svojo narodno bodočnost. Mlajši, v združstvu rojeni slovenski rodovi pozna jugoslovansko državo le iz skope, mogokrat zidealizirane zgodovine šolskih tečajev. Pa tudi v teh se je že razrastla misel na samostojno slovensko državo. V združ-

stvu rojen Slovenec, zlasti izobraženec, hoče dobiti logičen in utemeljen odgovor na zanj nelogičen in nenaraven državopravni položaj Slovenije: — Če smo Slovenci narod, o čemer ne dvomimo, zakaj je potem „naša“ država še vedno Jugoslavija, ne pa samostojna Slovenija? Na to enostavno vprašanje pa niti NOS niti SLS niti noben slovenski politični voditelj ne more dati enostavnega, utemeljenega in logičnega odgovora.

Ugovor številne majhnosti je z nastankom mnogih po velikosti in številu prebivalstva še manjših držav po zadnji svetovni vojni izgubil svoje težo. Misel na samostojno slovensko državo je s tem dobila stvarnejše temelje.

V mednarodnih forumih narod govori po svojih predstavnikih, ki so navadno pripadniki večjih političnih organizacij. Formalno je predstavnik Slovencev v svetu NOS, ki pa ima v svojem programu federativno republiko Jugoslavijo, katere sestavni del naj bo tudi narodna država Zedinjena Slovenija. Stranke, ki so v tem odboru zastopane, se v svojih programih formalno še niso brezpogojno izrekle za samostojno slovensko državo, čeprav zadnje čase tudi n. pr. v glasilu SLS vedno pogosteje beremo članke v zagovor samostojne Slovenije. Sredi lanskega leta je SLS z volitvami prenovila svoje načelstvo. Znano je, da je formalno veljavlen program SLS še vedno oni iz leta 1954, ki ga je podpisal še rajni dr. Miha Krek. Med tem pa je - zlasti v zadnjih letih - SLS objavila nekaj javnih izjav in poslanic, iz katerih je mogoče sklepati, da se je - de facto - že odločila za slovensko državo izven Jugoslavije; ta ni več omenjena. Člani SDG priznavajo, da je SLS s tem stopila za velik korak naprej, po čisto slovenski poti.

Vsi zavedni Slovenci, člani SLS pa tudi oni znotraj ali izven SDG z upravičenim upanjem čakajo, da bo novo vodstvo stranke v pričakovanem prenovljenem programu tudi formalno postavilo kot končni cilj zahtevo po samostojni slovenski državi. Vse drugo mora biti temu cilju le podrejeno!

Gotovo pa je, da je taka odločitev suverena pristojnost novega strankinega vodstva!

V slovenska obzorja in čez

Mogoče ne veste, da...

- da so se v zadnjem času v Suhi krajini nekateri bivši domobranci dali pokopati s civilnim pogrebom, nekateri bivši partizani pa s cerkvenim ...
- da Vladimir Dedijer poroča v III. delu svoje knjige DODATKI K ŽIVLJENJU JOSIPA BROZA-TITA, da je med jugoslovansko zasedbo Trsta v maju 1945 končalo v jamah 300 Tržačanov, po večini prokuristov in blagajnikov bank ...
- da v Argentini zaradi težav z naročbo posamezni izvodi MLADIKE potujejo med Slovenci od hiše do hiše ...
- da je mlada filozofinja Spomenka Hribar v članku v KOCBEKOVEM ZBORNIKU, ki je bil že natisnjen pri mariborski založbi OBZORJA, a doslej še ni smel iziti, med drugim predlagala, naj bi se postavil spomenik vsem žrtvam revolucije ...
- da je v Kanadi pred papeževim obiskom ločina pentekostalcev delila po hišah sramotilne letke proti katoliški Cerkvi ...
- da je v julijski številki italijanske katoliške kulturne revije JESUS znani pisatelj Vittorio Messori napisal reportažo iz Medjugorja, z veliko naklonjenostjo do tamkajnjega dogajanja ...
- da bo v doglednem času izdal knjigo svojih spomnov znani predstavnik slovenske politične emigracije dr. Cyril Žebot ...
- da bo v redakciji inž. Jožeta Strgarja izšel pri celjski Mohorjevi družbi zbornik o kulturnem ustvarjanju s prispevki okrog 30 sodelavcev ...
- da tudi med srbskimi intelektualci, ki so disidenti usmerjeni, prevladuje velikosrbska ideologija ...
- da bo znani tržaški kulturni delavec Saša Martelanc, ki se pogosto oglaša tudi v MLADIKI, objavil pri goriški Mohorjevi družbi svojo prvo knjigo, zbirko črtic iz primorskega okolja ...
- da je poštna uprava v Marquette (ZDA) izdala 29. junija letos posebno poštno dopisnico za 13 centov v spomin na škofa Friderika Barago ob 187-letnici njegovega rojstva (29. junija 1797).
- da Vladimir Dedijer pripravlja knjigo o karizmi državnikov 20. stoletja, o genocidih 20. stoletja ter o interesnih območjih na svetu ...

Škofja Loka — Ples na grobovih

[Op.uredništva: Letos bodo spet mnogi naši rojaki obiskali našo domovino. Ko jim želimo čim lepše bivanje v starem kraju objavljamo priloženi članek o Škofji Loki. Mesto samo je lepo in prijetno in priporočamo, da si ga ogledate. Upamo, da ta obisk ne bo vpadel v dan izseljenskega piknika in dneva borcev. Pojasnilo o tem je v članku, iz mnogih razlogov in eden je najosnovnejše spoštovanje do mrtvih Slovencev, tak obisk ne priporočamo.]

Zveza društev slovenskih protikomunističnih borcev T A B O R

American Slovenian Anti-Communist War Veterans Association
Confederacion de los anticomunistas Eslovenos unidos

V Sloveniji naš rod že 1.400 let živi lepe in hude čase. Težki so bili predvsem turški vdori, pustošenje, ogenj odhod v sužnost in med janičarje. Najhujša pa je bila tragedija revolucije 1941/45. Z nasilnim in strašnim koncem tisočev so povezani Teharje, Kočevje, Škofja Loka.

V Škofji Loki, mestecu staremu preko 1000 let, je grad in vrt okoli njega. Ko so Nemci zasedli Slovenijo l. 1941 je v gradu bil Gestapo, tu so zasliševali, pošljali v taborišča pa tudi v smrt. Samo en dan je padlo 30 talcev! Za Gestapom je grad in okolico prevzela revolucija. Kaj se je dogajalo v teh mračnih dnevih opisuje knjiga Vetrinjska tragedija Cleveland 1960:

„Na Trati (Škofjeloški kolodvor) je bilo še huje. Začeli so odpirati vagone. Ob vsakem so ljudje zatulili kot zverine, komunisti pa so z debelimi koli udrihali po naših glavah. (str. 62). V dolgi koloni smo stali na cesti. Na povelje smo tekli z vso opremo, naprej, nazaj, legali, vstajali, korokali v paradnem maršu, da smo bili pijani. Ljudje so na nas kričali in pljuvali.“

V grad smo prišli od spodnje strani. Ob vratih je stala gruča partizanov in vihtela kole in puške. V poslopu je bilo že polno Hrvatov, prestrašeni in stepeni da se ust niso upali odpreti. V sobah so nam pobrali vse stvari in potem je začel pretep. Zaspali nismo mogli celo noč, le eno željo smo imeli v srcu, da bi naši domači nikoli ne zvedeli kako se je godilo z nami.

30. maja 1945 zjutraj so nam na hrbtnu zvezzali roke (str. 68) in nas tako pustili do večera. Zvečer so nas postavili v vrsto in nas po dva zvezzali z žico pod rame. Po sredini so nas povezali še z vrvjo. Ponoči so nas odgnali. Po enourni hoji smo se ustavili pred veliko jamo. Tako ko smo se ustavili so zaregljale strojnice. Povdarjam ne jaz ne kdo drugi ni bil kako zaslišan ali poklican na odgovor. V tej skupini nas je bilo 42, prav tolikšna skupina je bila za nami. Ko se je zdanilo sem gledal kraj, kjer so nas pobijali. Videl sem samo še zasute grobove. Prihodni večer sem se še zadržal v tej okolici in spet slišal strešjanje in vpitje umirajočih.“

V teh dneh je padlo približno 1000 Hrvatov, med njimi mnoge žene in sorodnice hrvaških ministrov in visokih uradnikov. Padlo je 1500 Slovencev odpeljanih iz gradu, zagrebenih v bližnji okolici. Posamični so bili mučeni in likvidirani v gradu in na vrtu. Po tej tragediji je grad postal redna ječa za ženske.

Odkar obstoji civilizacija se na kraju smrti zbirajo ljudje v tihi zbranosti. To velja še bolj za kraj mučenja in množične nasilne smrti. V Dachau ni dovoljeno hrana niti pijača. Tako v Auschwitz, Buchenwald in drugod. MacDonald - ameriška veriga restaurantov je dala podreti restaurant v San Isidro, Kalifornija, ker je neuravnovešeni človek tu ustrelil 14 ljudi.

Po neki preračunani, civilnemu svetu nerazumljivi logiki, ki pa se more zaslediti v daljni preteklosti najprimitivnejših plemen je Slovenska Izseljanska Matica (SIM) določila Škofjo Loko (in Kočevje) za vsakoletni piknik in ples izseljencev. Škofjeloška zabava na gradu in ob gradu je še dodatno povezana z proslavo dneva borcev, zmagovalcev v revoluciji.

Moskva se boji veliko bolj zahodne rock glasbe kot pa Reaga na. Tako je izjavil Rus Solomin, ki je pobegnil v novembru iz sovjetske ribiške ladje in se zatekel v London, kjer je prejel pravico azila. [Po: S.g., VII/12]

Jugoslovanski mejni stražniki so zasacili 6. decembra 1984 pri St. Ilju v Slovenskih goricah večjo skupino mladih Romunov, ki so hoteli pobegniti v Avstrijo in takoj odpri ogenj nanje. Enega so ubili, enemu je uspelo v zmesnjavi pobegniti, a ostale so aretirali. [Po: S.g., VII/12]

V londonskem listu "Economist" je izšel [13.10.1984] zanimiv članek o teologiji revolucije, v katerem omenja avtor med drugim "samoučevalno sodelovanje slovenskih krščanskih socialistov in Kocbekova s komunisti" [Po: S.g., VII/12]

Spomenka Hribar ima v domovini hude težave zaradi svojega pogumnega članka v Kocbekovem Zborniku, ki je bil natisknjen že pred 8 meseci, pa še kljub temu ni izsel zaradi cenzure. Hribar se je dotaknila "pomora belogardistov in drugih v Kočevskem Rogu". S tem je zadela v sršenovo gnezdo in naenkrat je dobil njen spis "noge in zacet hoditi okrog". To pomeni da se sprehaja med neštivilnimi instancami za dušenje slobod-nega mnenja, katerih je v Sloveniji več kot vrabcev na brzojavni zici. [Po: S.g., VII/12]

Japonci nameravajo ustanoviti lastno Nobelovo nagrado in sicer za področja biotehnike, medicinske tehnike in informatike. Tako je naznani Kizaburo Yokota, predsednik japonske ustanove za naravoznanstvo

in tehnologijo. [Po: S.g., VII/12]

Po izjavi kardinala Hoeffnerja se je nad 8.000 svetnih in redovnih duhovnikov upiralo nacizmu. Dokumentacija "Priester under Hitlers Terror" [Duhovni pod Hitlerjevim terorjem] navaja, da je imela v letih 1933 do 1945 nad tretjima dñih pastirjev konflikt z nacističnimi oblastniki, 418 duhovnikov je bilo v koncentracijskih taboriscih, od katerih je večina ali umrla, bila pobita ali pa so pomrli na posledicah mučenja v taboriscih.

Pri prenovitvi wurzburgskega Mestnega Arhiva so odkrili Luthrovo Sveti pismo iz obdobja reformacije, konkretnje iz 1. 1541. Znotraj tega izveda je napisal Luther lastnorocno se svoj komentar k Janezovi evangeliu. [Po: S.g., VII/12]

V skrivni študiji svarijo sovjetski razumniki režim pred popravnimi posledicami alkohola: 40 milijonov sovjetskih državljanov je alkoholikov in vsako šesto dete rojeno v Sovjetiji je duševno nerazvito, kar bo imelo za Sovjetijo hujše posledice kot ameriške Pershing rakete. [Po: S.g., VII/12]

Ceški režim je zaprl 5 franciškanov samo zato, ker so opravili polnočnico. [Po: S.g., VII/12]

Prebivalstvo ZDA je ob novem letu 1985 prekoracilo 237 milijonov oseb.

Znana založba slovarjev Langenscheidt [Maspeth, New York] je dala na trg elektronski slovar, ki prevede 4.000 angleskih besed v nemščino, francosčino ali spanščino. Ta slovar je že močno razširjen v Evropi, kjer so prodali že nad 100.000 teh slovarjev.

Individualism vs. collectivism

Marcia Colbert

Individualism: One Nation under God with Liberty and Justice for all

Collectivism: One classless and Godless totalitarian communistic society with liberty and justice for no one

One thing evolution can never explain is the total difference between animal brain equipped with instinct and human mind with creative reasoning powers of intellect.

Thousands of years ago, the first man discovered how to make fire and thereafter men had fire to keep them warm, to cook their food, to light their caves. He had left them a gift they had not conceived and he had lifted darkness off the earth.

Centuries later, the first man invented the wheel and thereafter men could travel past any horizon. He had left them a gift and opened the roads of the world.

Prometheus was chained to a rock and torn by vultures because he had stolen the fire from gods.

Whatever the legend, mankind knew that its glory began with one individual and that he often paid for his courage.

Throughout the centuries there were men who took first steps down new roads armed with nothing but their own vision. And visionaries are sometimes the prophets of tomorrow. Their goals differed, but they all had this in common: that the step was first, the road new, the vision unborrowed. The great creators - the thinkers, the artists, the scientists, the inventors - stood alone against the men of their time. Every new thought was opposed, but the men of unborrowed vision went ahead. They fought, they suffered and they paid. But they won!

"You see things and you say: Why?"

But I dream things that never were and I say: Why not?..."

G. B. Shaw - British playwright (1856-1950)

Man cannot survive except through his mind. He comes on earth unarmed. His brain is his only weapon. Animals obtain food by force. Man has to plant his food or hunt it. For both he needs a process of his reasoning mind. This creative faculty belongs to individual men. Men learn from one another through transgenerational learning, but no man can give another the capacity to think.

Everything man needs has to be produced. He can survive in only one of two ways: by his own work or be fed by the work of others.

Mnogim, ki me sprašujete, kdo je M. C., katere pisane se tako 100% ujema z našim mišljiljem, lahko povem samo to:

Njen prvi članek „Murder of the Gentle People“ je bil objavljen v S. D. decembra 1978. Od takrat je prispevala 17 oddišnih člankov o svetovni politiki na splošne, posebno pa o ameriški zunanjji politiki.

Je študentka na California State University.

The basic need of any creativity is independence. The reasoning mind cannot work under any form of compulsion. One cannot give that which has not been created. Creation comes before distribution - or there will be nothing to distribute. The need of the creator comes before the need of any possible beneficiary.

Well, let me quote something what Lincoln said: "You cannot bring about prosperity by discouraging thrif. You cannot strengthen the weak by weakening the strong. You cannot help the wage earner by pulling down the wage payer. You cannot further the brotherhood of man by encouraging class hatred. You cannot help the poor by destroying the rich. You cannot establish sound security on borrowed money. You cannot keep out of trouble by spending more than you can earn. You cannot build character and courage by taking away man's initiative and independence. You cannot help men permanently by doing for them what they could and should do for themselves..."

The International Totalitarian Communistic terrorism, hiding under attractive slogans of human rights, agrarian reforms, liberation fronts etc., is the ultimate, the cruelest and the most sadistic abuse of human rights.

There is no such dichotomy as "Human rights" versus "Property rights". No human rights can exist without property rights. Since material goods are produced by the mind and effort of individual men, and are needed to sustain their lives, if the producer doesn't own the result of his efforts, he does not own his life. To deny property rights means to turn them into property owned by the state. Whoever claims the "right" to "redistribute" the wealth produced by others is claiming the "right" to treat human beings as chattel.

Their atheistic humanism leads directly to man being deprived of an essential dimension of his being, namely his search for the infinite, and thus having his being reduced in the worst way. More they speak and write about liberty, more they are engaged in an unsurpassed enslavement and torture.

The "common good" of a collective was the justification of every tyranny over men.

Every horror of history was committed in the name of "altruistic motive". The leaders of any collectivist movement ask nothing for themselves. But observe the results!

In our age collectivism, the ancient monster, has broken loose and is running amok. It has brought men to a level of intellectual indecency never equal on earth. It has reached a scale of horror without precedent. It has poisoned men's mind. It has swallowed half of Europe and Africa, Asia and is threatening our own continent.

Cont. on p. 7

Cont. from p. 6

Who can count the apples in a seed?

From beginning of history the two antagonists have stood face to face: the creator and the exploiter. When the first invented the wheel, the second invented altruism. This contest has another name: the individual against the collective!

A man thinks and works alone. A man cannot rob, exploit or rule alone. Robbery, exploitation and ruling presupposes victims.

No work is ever done collectively, every creative job is achieved under the guidance of individual thoughts. Men exchange their work by free, mutual consent to mutual advantage. Anything else is a relation of slave to master, symbolizing the peace of the grave and the security of the slave.

All of the world's great movements have flowed from the work of an individual man. A young monk began Protestant Reformation, a young general extended an empire from Macedonia to the borders of the Earth, and a young woman reclaimed the territory of France. And one solitary man affected the life of men on this earth more than all the armies, all the navies, all the parliaments, all the kings that ever reigned...

"So long that there are trees - there will be crosses..."
(Planinko)

The collectivists have been taught that it is a virtue to agree with others. But the creators is the man who disagrees. They have been taught that it is a virtue to swim with the current. But the creator is the man who goes against the current. They have been taught that it is a virtue to stand together, but the creator is the man who stands alone.

Now observe the results of a society built on the principle of individualism! This our country, the country of greatest achievements, greatest prosperity, greatest freedom. This country was based on a man's right to the pursuit of happiness. His own happiness and peace. And look at the results!

It is a noble tradition of caring in domestic affairs, of understanding that there is a legitimate role for government providing necessary standards of well-being on the one hand, and being deeply persuaded of the legitimacy and success of American society and the failure and tyranny of Communist societies on the other hand.

Civilization is the progress toward a society of privacy. It is the process of setting man free from man. That's why America today is freer, stronger and more secure than any time during the last fifty years.

"There is no gain without pain..."

Recently the majority of Americans clearly moved away from a fare state, statism and socialism toward individualism, patriotism and toward new hope of opportunities, new heights of progress by pushing back frontiers of knowledge and space. And carrying beyond our shores the gold promise of human freedom in a world at peace.

Americans are determined as never before to create a safer, freer and more peaceful world.

But we cannot play innocents abroad in a world that is not innocent!

It is everyone's obligation to respect individual's freedom and justice, to take no part in a slave society, to voice clearly our condemnation of the cruelties of Communist tyranny around the world and the need to counter their brutal purposes by supporting the democratic forces whose struggle is tied to our own national security.

Only then we shall be able to say: OUR BEST DAYS ARE YET TO COME...

It is Easter time, time of suffering, but also time of final resurrection. Let us think ever what Seneca, the Roman thinker and playwright, commanded by Emperor Nero to commit suicide in the year 65 A. D., said almost two thousand years ago:

It is not possible for us to know each other except as we manifest ourselves in distorted shadows to the eyes of others. We do not even know ourselves; therefore, why should we judge a neighbor? Who knows what pain is behind virtue and what fear behind vice? No one, in short, knows what makes a man, and only God knows his thoughts, his joys, his bitterness, his agony, the injustices committed against him and the injustices he commits. . . . God is too inscrutable for our little understanding. After sad meditation it comes to me that all that lives, whether good or in error, mournful or joyous, obscure or of gilded reputation, painful or happy, is only a prologue to love beyond the grave, where all is understood and almost all forgiven. . . .

Minister Affirms Commitment to Multiculturalism**Collectivité urbaines et multiculturelles**

The Minister of State for Multiculturalism, the Honourable Jack Murta addresses the Vancouver symposium.

During his first public address as Minister of State for Multiculturalism, to a symposium on policing in a multi-racial society, the Honourable Jack Murta stressed his government's commitment to what he called "substantive multiculturalism." Mr. Murta assured the audience that the Conservative government would not view multiculturalism as "something confined to colourful costumes, government grants" or as a device by which to "maintain and strengthen political control over various communities."

Mr. Murta outlined the principles which now form the basis of federal multiculturalism policy. These are:

- Equal opportunity for all Canadians, irrespective of their sex, race, colour or creed.
- All Canadians are entitled to equal access to government programs and services.
- No barrier should impede the full participation of any citizen in the political, social and economic life of the country.
- All new Canadians are welcomed as equal citizens.
- Minority rights will be at all times respected and protected.
- Discrimination has no place in Canadian society.

"The Government of Canada believes that the peaceful co-existence of people of diverse races and cultures bonded by

common citizenship, not only fosters social cohesion and strengthens national unity, but creates the basis for the eradication of prejudice and bigotry," the Minister said.

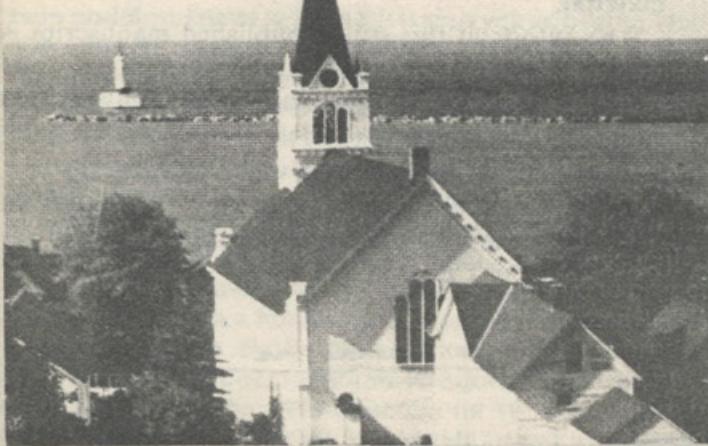
Mr. Murta was first elected to the House of Commons in 1970, and has served as spokesperson on multiculturalism for the Progressive Conservative Party. In 1981, he was named to the Special Subcommittee on Latin America and the Caribbean. In 1982, he was appointed to the Board of

Directors of the Parliamentary Centre for Foreign Affairs and Foreign Trade.

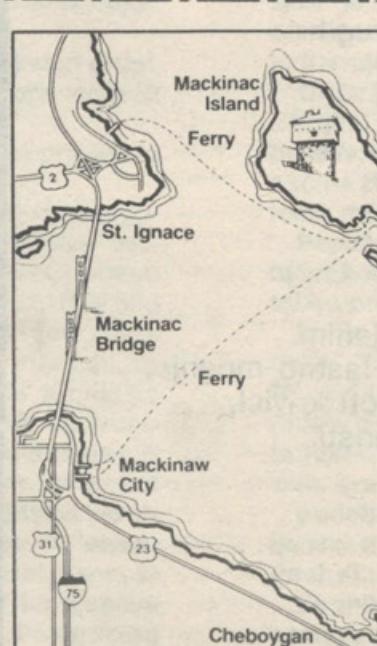
Mr. Murta was born in 1943 in Carman, Manitoba, and is a farmer.

V slovenska obzorja in čez**Mogoče ne veste, da...**

- da se je v zadnjih letih neopazno udeleževal zborovanj slovenskih intelektualcev v Dragi tudi upokojeni partizanski general Rado Pehaček, ki je nedavno umrl ...
- da je beograjski nadškof, Slovenec Alojzij Turk, v intervjuju italijanski reviji IL REGNO izjavil med drugim, da ne verjame v pristnost dogodkov v Medjugorju in da gre za sugestije vidcev ...
- da je Josip Vidmar v intervjuju časopisa DUGA izjavil med drugim, da bo treba do pravega komunizma čakati še nekaj sto let ...
- da jugoslovanske oblasti še več kot dva meseca po izidu še niso dale dovoljenja za uvoz 4. številke revije CELOVŠKI ZVON ...
- da je italijanska založba Città Nuova v Rimu izdala delo slovenskega teologa Vladimira Truhlarja »La vita spirituale« (Duhovno življenje) ...
- da je pisatelj Igor Torkar v romanu UMIRANJE NA OBROKE prikazal lik brezvestnega v ciničnega policijskega ministra, v katerem bralec z laskoto spozna pokojnega Borisa Kraigherja ...
- da je v štirinajstnevniku NAŠI RAZGLEDI dr. Janez Rotar, profesor na ljubljanski slavistiki, napisal o letošnji Dragi naklonjen članek in celo predlagal, naj bi gostovala v Sloveniji ...
- da so se nedavnega hrvaškega evharističnega kongresa pri Mariji Bistrici udeležili v dveh pulmanih tudi Hrvati iz italijanske pokrajine Molise v spremstvu svojih duhovnikov in škofa iz Tremonija ...
- da je znani režimovec Milan Meden v LJUBLJANSKEM DNEVNIKU strupeno napadel revijo CELOVŠKI ZVON, ker je objavila pismo dr. Cirila Žebota ...
- da Vladimir Dedijer poroča v svoji knjigi DODATKI K ŽIVLJENJU JOSIPA BROZA-TITA, da je med jugoslovansko zasedbo Trsta v maju 1945 končalo v jamah ne 300 — kakor je bilo rečeno v tej rubriki v zadnji številki MLADIKE —, ampak 3000 (tri tisoč) Tržačanov, po večini prokuristov in blagajnikov bank ...
- da je Marij Čuk v radijski oddaji Narodnostni trenutek po radiju Trst A v nedeljo, 11. novembra, ugotovil, da se v Italiji nihče ne loti izdajanja revije ...
- da je pisatelj Tone Partljič v televizijskem pogovoru po ljubljanski televiziji dne 7. novembra letos izjavil, da se danes prosti govori o stvareh, ki sta jih včasih načela Kocbek in Pahor, in da bo treba prej ali slej spregovoriti tudi o tabuji bratomorje vojne ...

Ste. Anne de Michilimackinac Church on Mackinac Island.

BARAGA DAYS 1985

PLACE: Mackinac Island, Michigan
DATES: Saturday, August 31
Sunday, September 1

ŠKOFJA LOKA je v celoti najbolje ohranjeno starinsko mesto v Sloveniji.

VESELA ALELVJA

M. GASPARI

Priznam, da me je strah

Priznam, da me je strah.
Poskusil sem svoj strah prikriti.
Poskusil sem nastopati, kakor da sem v sebi trden,
da bi vsej okolici pokazal, kdo da sem.
Nisem se vdal.
Drugim sem sicer govoril o vsem, kar sem bil slišal,
vendar sem sebe pri tem izvzemal iz pogovorov
in nikdar nisem maral zavzeti svojega stališča.
Nikoli nisem zares prisluhnihil,
le registriral sem.

Priznam, da me je strah.
Strah me je,
ker lahko ljudje
zlorabijo mojo besedo.
Strah me je, ker bi moje zaupanje
lahko koga zapeljalo, da bi me izsiljeval.
V jedru ne zaupam nikomur,
tudi sebi ne.
Zame je preveč tvegano, da bi zidal na drugih.
Koliko jih poznam,
ki so se kesali zaradi svoje zaupljivosti!

Priznam, da me je strah.
Premalo je namreč ljudi,
ki me ljubijo,
ki so prijazni z menoj.
Strah me je za svoj položaj v družbi.
Strah me je, da bi se zameril predpostavljenim.
Strah me je pred ljudmi, ki izražajo svoje lastno mnenje.
Strah me je pred ljudmi, ki se bojujejo proti krivici,
kajti ob njih se zavedam svoje strahopetnosti.

Strah me je pred možem,
ki mu je ime Jezus iz Nazareta,
kajti storil je nekaj,
česar jaz na njegovem mestu
ne bi bil storil nikoli.

Josef Dirnbeck

Pogum, da si kristjan

Krščansko zaupanje je več kot zgolj pričakovanje nečesa od prihodnosti. Pomeni namreč, da iz moči, ki jo daje vera, premagamo človeški prastrah. Pra-strah je danes zajel veliko ljudi: temni občutek nesmisla življenja, strah pred neuspehom, pred polomom, pred smrto; strah, da bi bil osamljen, da ne bi bil zavarovan, sprejet, ljubljen... Kristjan premaguje ta človeški prastrah s svojo temeljno odločitvijo za Boga. Strah, ki izvira iz občutka popolnega nesmisla življenja in zgodovine sveta, je premagan z vero v zavarovanost, ki jo daje Bog...

Pogum, da si kristjan, pomeni pogum biti družen, pogum, da se od drugih razlikuješ. To pa danes ni lahko. V današnji družbi prevladuje težnja, da delamo po enem in istem kopitu, tako kot vsi drugi...

Samo pogum, da si kristjan, ima med ljudmi misjonarsko moč. Moč krščanske vere ni v „mi tudi“, ampak v Pavlovem „mi pa“. Oznanilo o križu je za druge nespamet in pohujšanje, „mi pa oznanjam Kristusa križanega“ (1 Kor 1, 23).

Poslani smo v svet... Izvani smo, in sicer danes. Neki poročevalec je vprašal mater Terezijo iz Kalkute, kako si predstavlja prihodnost Indije. Odvrnila je: „Mene bolj zanima danes; jutrišnjega dne še ni, včerajšnji je že mimo. Danes potrebujemo Jezusa, evharistijo, češčenje Najsvetejšega, dve roki, ki služita ubogim, in srce, ki jih ljubi.“

kardinal Joseph Höffner
v cerkvenem listu kólnske nadškofije,
3. februarja 1983

An Important Historical Discovery

Nineteenth Century Manuscript
Contains Slovenian Translation

Of Miladinov Brothers Bulgarian Folk Songs

A very important manuscript from the second half of the last century has been discovered. The manuscript contains a translation in Slovenian of 287 songs from the Miladinov brothers' **Bulgarian Folk Songs**, published in 1861 in Zagreb by the Bishop of Djakovo (Croatia) Josip Juraj Strossmayer. It also includes a Bulgarian-Slovenian dictionary and other notes. The entire collection totals close to 1,000 pages of written material.

The author of this still unpublished manuscript is the Slovenian cleric Stefano Kocijančič.

The manuscript has importance not only for the Bulgarians of Macedonia and the Bulgarian nation but also for all scholars concerned with Southeast Europe.

An article published in this issue in Bulgarian concerning the recent discovery of the manuscript was written by Dr. Christo Ognyanoff.

Zemljavščinske nasade na Bulgarščem
(Od struga!)

Macedonian Tribune

January 31, 1985